

 MIJN WERELD

Op welke punten ik mijn spel nog zou willen verbeteren? Ik wil een sterker gevoel voor timing en groove hebben en ook beter kunnen begeleiden. Ook wil ik werken aan verschillende manieren van solo spelen en sterkere 'verhalen' kunnen vertellen.

Gisteren nog oefende ik met een metronoom. Ik leerde iets cools uit een online-video van Carol Kaye. Ze liet zien hoe je door een baslijn op een bepaalde manier te spelen een metronoom kunt laten swingen als een pocketdrummer.

Mijn eerste gitaar was een Stratocaster die ik van mijn ouders kreeg toen ik vijf was. Mijn vader was het jaar daarvoor met spelen begonnen en ik vroeg mijn ouders om een gitaar. Ze zeiden dat als ik er nog altijd een wilde als ik vijf was, ze er een voor me zouden kopen.

Veel spanning en daarmee samenhangende zaken houden verband met hoe wij als gitaristen ademen. Toen ik jong was zette ik mezelf altijd onder druk. Het kostte veel spierkracht en ik zat te hijgen en te puffen. Het leverde wel iets op, maar terugkijkend realiseer ik me dat ik al die jaren standaard mijn adem inhield. Ik had altijd haast.

De gitaar die ik uit een brandend huis zou redden is een Linda Manzer Blue Note. Het is de gitaar waar ik het meest op speelde in mijn jonge jaren, vanaf mijn elfde. Ze stuurde hem mij op om uit te proberen; als ik 'm goed vond konden we wel een betalingsregeling treffen, er was geen druk. De gitaar werd de basis van al mijn studies als jazzgitarist.

Mijn oudste gitaar is een 1932 Gibson L-5. Ik zocht een luide akoestische gitaar waarmee ik in een kwintet kon spelen. Na wat onderzoek realiseerde ik me dat de L-5 een droom was; hij had de focus en het volume die ik wilde. Ik heb veel op die gitaar gespeeld en het was echt een uitdaging, in positieve zin: mijn techniek, mijn geluid.

Julian Lage

Julian Lage is een van de beste jazzgitaristen van zijn generatie, zoals zijn nieuwe album 'Modern Lore' weer bewijst. Het voormalige wonderkind over oefenen, ademhalen en zijn Linda Manzer gitaar. foto Nathan West